

РЕШЕНИЕ

№ 8309

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 04.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10329** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Делото е образувано по жалба на „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД срещу Решение № ПИ-297/18.09.2023 г. на Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-022-0049255/13.07.2023 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

С постановлението е наложена възбрана върху недвижими имот- апартамент, КИД 02676.13.34.1.30, АПАРТАМЕНТ №27, находящ се в жилишна страда „Еделвайс Ини“, построена върху УРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ № 013034, по картата на землището на [населено място], обл. Б., находящ се в местността „Грамадето“, с площ от 1833кв.м, заедно със 3.24 % от съответните идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 27.82 кв. м. и от правото на строеж върху земята, върху която е построена сградата. Изразява се становище, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение па административнопроизводствените правила, необосновано, поради противоречие на фактите и изводите на решаващия орган и немотивирано. Мярката не следвало прекомерно да обременява длъжника, а административният орган следвало да установи всички фактически основания и да мотивира необходимостта от налагането й. В случая изводите на публичния изпълнител за обезпечителна нужда били общи и

не се подкрепяли от доказателствата. Обезпечението не съответствало на вземанията па държавата и общините. Превизионно било налице дори само ако се вземе предвид общата балансова стойност на всички запорирани и описани движими вещи - моторни превозни средства, съгласно Протокол за опис с изх. №С 220022-028-0003346. Нарушени били чл. 195, ал.7 ДОПК и чл. 198. ал.2 от ДОПК и бил накърнен принципът на съразмерност. Актът бил необоснован. Липсвали фактически установявания и техен анализ. Липсвали мотиви и неправилно бил приложен закона. В съдебно заседание процесуалните представители на жалбоподателя подържат жалбата по изложените в нея съображения. Претендират разноски.

Процесуалният представител на ответника – Директор на ТД на НАП-С., оспорва жалбата и иска от съда да потвърди акта като правилен и законсъобразен. Обяснява, че е имало описани МПС, като обезпечение на вземането, но не всички са били налични и не до всички е имало достъп. Претендира юрисконсултско възнаграждение. СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното: С обжалваното решение Директора на ТД на НАП е оставил без уважение жалба с вх. № 53-00-1976/04.09.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД, срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ), с изх. № 230022-022-0049255/13.07.2023 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., връчено на 28.08.2023г., като неоснователна.

За да постанови това решение е приел следното от фактическа страна: Жалбоподателят оспорил действията на публичен изпълнител при ТД на НАП С. - Постановление за налагане на обезпечителни мерки с Изх. №С230022-022-0049255/13.07.2023 г., с което е наложена възбрана върху недвижим имот, като обезпечение на задължения за публични вземания по изпълнително дело №22150016352/2015 г. Жалбоподателят излагал мотиви за незаконосъобразност и неправилност на постановлението, тъй наложените обезпечения по изпълнителното дело надхвърлят стойността на дълга.

В ТД на НАП С. било образувано изпълнително дело №22150016352/2015 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания на „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД, с ЕИК[ЕИК]. Изпълнителен титул по изпълнителното производство по ДОПК бил издаден и връчен на лицето ревизионен акт РА с № Р-[ЕГН]/24.04.2014 г. за задължения по ЗДДС. По изпълнителното дело били присъединени задължения по ЗКПО, ЗДДС и фондовете на ДОО, НЗОК, УПФ за периода 2013 г. - 2023 г. както и начислените за тези вземания лихви за просрочие. Към 13.07.2023 г. общият размер на дълга бил 152 592, 91 лв., от които главница - 16 147,49 и лихви - 136 445,42 лв., т.е. в особено големи размери.

На лицето по изп.дело било изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №16352-000001/ 23.02.2015 г., връчено на управителя на дружеството на 23.02.2015 г. На 05.09.2013 г. било издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №10-53-00-2046/05.09.2013 г. за налагане на заповор върху налични постъпващи суми, за сумата от 23 554, 91 лв. по банковите сметки на лицето в 3 търговски банки. Изпратени били заповорни съобщения на основание чл. 202, ал. 1 ДОПК. В отговор, с изх. № 89049-057949087 от 26.08.2015 г. ТБ „Уникредит Булбанк“ АД потвърдили наложения заповор. В отговор на заповорните съобщения до ТБ „Юробанк България“ АД и „Първа инвестиционна банка“ АД било

потвърдено налагане на запор по банковите сметки на лицето. Впоследствие били издадени Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 22180022-022-0025373/20.04.2018 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №220022-022-0077241/01.11.2022 г., с които бил наложен запор на общо 10 броя МПС. На 13.07.2023 г., публичен изпълнител при ТД на НАП издал обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки на основания чл. 200 и чл. 205 във връзка с чл. 195, ал. 1 -3 ДОПК с изх. № С230022-022-0049255/13.07.2023 г., с което била наложена възбрана върху недвижим имот - апартамент, КИД 02676.13.34.1.30, апартамент №27, в УПИ №013034, [населено място], област Б., местност „Грамадето“, с площ 105 кв., с данъчна оценка 82 257,30 г., с цел за дообезпечаване на задълженията по изпълнителното дело.

По делото са приложени писмени доказателства: ПНОМ изх. №С230022-022-0049255/13.07.2023 г., ПНОМ 925/05.09.2013г.ПНОМ С180022-022-0025375/20.04.2018г., ПНОМ С220022-022-007724/01.11.2022г. , съобщение за насрочване на опис, протокол за опис С220022-028-003346/08.12.2022г. протокол С220022-026-006365/08.12.2022г., справка за общите задължения на дружеството-жалбоподател и запорни съобщения, от чието съдържание се установява, че фактите по делото са установени и описани правилно в решение на директора на ТД на НАП.

При правилно установените и описани в решението факти, отказът да се отмени постановлението на публичния изпълнител се базира на следните правни и фактически доводи: Обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. 0С230022-022-0049255/13.07.2023 г. било издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител при ТД на НАП С., съгласно правомощията му по чл. 12, ал. 2, т. 1 от ДОПК във връзка с чл. 200 от ДОПК, в предвидената от ДОПК писмена форма и посочените задължителни реквизити по чл. 196 от ДОПК.

Публичният изпълнител пристъпил към обезпечаване на ликвидно и изискуемо публично вземане, като обезпечителните мерки били наложени, тъй като задълженията не били погасени в сроковете за доброволно изпълнение. Изпълнителният процес бил предназначен да даде защита и да наложи санкция по повод липсата на доброволно изпълнение, като доставял дължимото на правоимащия чрез принуда, упражнявана спрямо длъжника по предвидения от закона ред. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниквало, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател.

Налагането на запор на сметките, собственост на длъжника била една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл. 198, ал. 1, т. 3 ДОПК. Запорът на сметките на длъжника била обезпечителна мярка, която публичните изпълнители налагали с цел длъжникът да бъде лишен от възможността да се разпорежи с имуществото си. От една страна, след като от фактическа страна публичният изпълнител съобразил, че към датата на издаване на обжалваното постановление, публичното вземане не е платено и от друга установил липсата на предприети действия от страна на длъжника до момента за погасяване на задълженията, направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане.

Изпълнителното производство се водило за принудително събиране на публични вземания за задължения по ЗКПО, ЗДДС и Декларация образец 6 за периода 2013 г. - 2023 г. Обезпечителната мярка възбрана на недвижим имот, наложена с обжалваното Постановление с изх. № С230022-022-0049255/13.07.2023 г., заедно с мерките

наложени с другите постановления осигурявали обезпечение до общия размер на дълга, който понастоящем бил в особено големи размери - 152 592,19 лв. към дата 13.07.2023 г. С издаденото Постановление с изх. № С230022-022-0049255/13.07.2023 г., бил актуализиран размерът на дълга по изпълнителното дело - за сумата от 152 592,91 лв. към дата 13.07.2023 г.

Целта на мерките била гарантиране на вземането. При направените от публичният изпълнител проучвания било установено, че по банковите сметки на дружеството няма средства. Освен тях то притежавало имущество - превозни средства и недвижим имот. Наложено било заповед на 10 МПС собственост на дружеството, за които по изпълнителното дело бил насрочен опис, но фактически бил извършен само върху 3 от тях, поради неосигурен достъп от страна на длъжника. Застрахователната стойност на трите описани - превозни средства била 25 900 лв., видно от приложени Удостоверения за стойност на С МПС от 12.06.2023 г.

Изложени са доводи, че публичният изпълнител е обследвал детайлно с какви активи разполага ревизираното лице и с оглед на това е стигнал до обоснован извод, че са налице предпоставки да се затрудни или да не бъде възможно събирането на посочените вземания, като е съобразил, че дългът е в особено големи размери, а същевременно по-голямата част от автомобилите, с които разполага дружеството са на повече от 15 години, същите са амортизируеми активи, чиято стойност към настоящия момент не би била достатъчна да покрие целия размер на дълга. МПС били активи с недостатъчно висока ликвидност, поради обстоятелството, че в процеса на превръщането им в пари лесно можело да бъде засегната продажната им стойност, а целият процес по реализацията им в хода на принудителното изпълнение можело да бъде фактически затруднен при снабдяване на публичния изпълнител с информация относно местонахождението им.

С тези мотиви е прието, че заповедите превозни средства не биха могли да послужат за обезпечаване на задълженията в пълния им размер. Решаващият орган се позовава на справка в Информационната система на НАП, видно от която в раздел „Имущество по данни от общини“ - се визуализират данъчни оценки за притежаваните недвижими имоти. Задълженото лице притежавало 2 недвижими имота. Публичният изпълнител е извършил преценка и е наложил възбрана на 1 имот, с данъчна оценка 82257,30 лв. с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0049255/13.07.2023 г.

С тези мотиви решаващият орган приема, че публичният изпълнител е издал мотивирано и законосъобразно Постановление с изх. № С230022-[ЕГН]/13.07.2023 г., като е посочил фактическите и правните основания за издаването му, както и обстоятелствата, обосновавали необходимостта от обезпечаване на публичното вземане. Приема, че с така наложената мярка не е нарушен принципът, залегнал в чл. 195, ал. 7 от ДОПК, съгласно който обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на чл. 195, ал. 5 от ДОПК - размерът на дълга бил актуализиран в издаденото Постановление с изх. №С230022-022-0049255/13.07.2023 г. Прието е, че преценката на публичния изпълнител за вида и размера на наложените обезпечителни мерки е правилна и те са съразмерни с оглед на размерите на дълга.

По делото допълнително се установява с разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение, съгласно чл. 225 от ДОПК № С240022-035-0027322/01.03.2024г., представено от дружеството-жалбоподател, че с

това разпореждане е частично прекратено производството по изпълнителното дело по отношение на 32020,72лв. – за вземания по РА за периода от 01.01.2013г. до 01.01.2014г., поради погасяването им по давност. Представена е и справка за задълженията на дружеството към 07.03.2024г., видно от която, те възлизат на 72792,52лв.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Фактите по делото не са спорни и се установяват непротиворечиво от писмените документи по делото. Спорен е въпросът, спазени ли са материалните и процесуални изисквания при издаване на акта, съразмерна и необходима ли е наложента с постановлението обезпечителна мярка.

Обжалваното решение е връчено на лицето на 09.10.2023г. Жалбата до съда е подадена на 16.10.2023 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение ПИ-297/18.09.2023г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНОМ изх. № С230022-022-0049255/13.072023г., с което е наложен възбрана върху недвижим имот. Разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

Нормата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал, а тази на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка: „Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5“.

Следователно, предмет на съдебен контрол в производството са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С., а съдът извършва преценка, дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното е издадено от орган, който разполага с материална компетентност – директора на ТД на НАП С.. Решението е издадено на 18.09.2023г., в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 четиринадесетдневен преклузивен срок, който е започнал да тече, считано от 05.09.2023 г.

Обжалваното ПНОМ е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същите са издадени в предвидената в чл. 196, ал.1 от ДОПК писмена форма.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ са издадени при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Обезпечителната мярка следва да отговаря на обезпечителната нужда, съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК. Следва да се определи такава мярка, която съответства на обезпечителната нужда на публичния взискател, но и да не обременява прекомерно длъжника. Това следва от един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност, залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство по силата на § 2 от ДР на ДОПК.

Чл. 195, ал. 6, т. 1 от ДОПК от своя страна предвижда, че обезпеченията се извършват по стойност на активите в следната последователност: 1. по данъчната оценка, определена съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси за недвижими имоти или по застрахователната стойност за моторни превозни средства, вписана в застрахователния договор, а когато моторното превозно средство не е застраховано, по пазарната цена, срещу която вместо застрахованото моторно превозно средство може да се купи друго от същия вид и качество към момента на издаване на удостоверение за застрахователната стойност на вещта.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че обжалваният акт е постановен при съществени процесуални нарушения и немотивиран. Действително, видно от съдържанието на ПНОМ, в него много лаконично са описани фактите, въз основа на които се налага обезпечителната мярка, като е посочено само изпълнителното дело и размера на задължението, който се обезпечава. Не са описани другите факти за предходните обезпечителни мерки, които са предприето по делото. Постановлението съответства на останалите изисквания за съдържанието на този вид актове, съгласно чл. 196 от ДОПК. Видно от съдържането на решението, обаче, в него са описани всички съществени обстоятелства – вида, размера и основанията на вземането, наложените до момента обезпечителни мерки. Мотивирано е, откъде произтича необходимостта от обезпечителната мярка, според органа и защо тя е съразмерна на обезпечения интерес. Т.е., още в административното производство, с получаване на решението на Директора на ТД на НАП-С., лицето е запознато с всички факти, на които се базира обезпечителната мярка и е могъл да направи съответни възражения. Я. е и волята на данъчните органи, т.е. не е затруднен съдебния контрол върху акта, поради липса на изложени фактически и правни установявания.

Неоснователни са възраженията за неспазване на материалния закон и за несъразмерност на наложените обезпечения. Обезпечителната мярка е наложена по изпълнително дело от 2015г., по което следва да се съберат публични държавни вземания в особено големи размери. Данните сочат, че наложените запори на банкови сметки не са в състояние да обезпечат вземането, поради липса на средства. Наложеният запор върху МПС също не е в състояние да изпълни това, тъй като видно от приложения опис са намерени и описани само три от запорираните МПС, чиято застрахователна стойност е много по-ниска от стойността на дълга – 22700лв., при задължение в размер към момента - 72792,52лв.

Неоснователни са исканията да се прави експертиза, която да установи, че пазарната стойност на МПС е по-висока от застрахователната, доколкото в обезпечителното производство, съгласно чл. 196, ал. 6, т. 1 се взема предвид застрахователната

стойност на автомобилите, ако са застраховани. В случая за описаните автомобили са налице удостоверения за застрахователна стойност.

Неоснователно е и позоваването на балансовата стойност на всички запорирани МПС. В постановлението за опис с № 220022-028-0003346 е описана стойността на наличните автомобили към датата на описа, за които са представени актуални справки за застрахователна стойност и тя е по-ниска от актуалния дълг на дружеството, дори след отписване по давност на част от задълженията му за 2013г. При липсата на данни за останалите автомобили, които не са представени по време на описа, съдът намира, че наложената обезпечителна мярка е необходима за да гарантира вземането, предвид и данните, че се касае за стари задължения, за които съществува риск от погасяване по давност, както и че дълг период от време – от 2015г. държавата не може да събере вземането си.

Мярката е и пропорционална, доколкото се касае за вземане в особено големи размери, а данните сочат, че реално наличните МПС не са с достатъчна стойност да обезпечат целия дълг. Адекватни са и мотивите в обжалваното решение, че МПС са вещи, които с времето се амортизират, нямат сигурна и бърза реализация и данните по делото водят до извод, че за да се гарантира държавното вземане следва да се наложи допълнително обезпечение, което е направено с обжалваното постановление.

Ето защо, съдът счита, че обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ са законосъобразни и решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане, на основание § 2 ОТ ДОПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ТД на НАП-С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100лв. Не следва да се прилага нормата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК, доколкото производството по чл. 197 от ДОПК е специална процедура, която не препраща към нормите за обжалване на ревизионните актове.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД,[ЕИК], срещу Решение № ПИ-297/18.09.2023 г. на Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-022-0049255/13.07.2023 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] и същото е потвърдено.

ОСЪЖДА „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД,[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите - [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

